

Thất Dạ Liên

Contents

Thất Dạ Liên	1
1. Chương 1: Đêm Thứ Nhất	1
2. Chương 2: Đêm Thứ Hai	2
3. Chương 3: Đêm Thứ Ba	3
4. Chương 4: Đêm Thứ Tư	4
5. Chương 5: Đêm Thứ Năm	5
6. Chương 6: Đêm Thứ Sáu	6
7. Chương 7: Đêm Thứ Bảy	7
8. Chương 8: Đêm Thứ Tám	8

Thất Dạ Liên

Giới thiệu

Editor: Hồng Liên CơTruyện về những điều thú vị xảy ra giữa Tiên Đế của Vũ tộc và một tiểu yêu nhỏ bé Vì sự hiểu lầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-da-lien>

1. Chương 1: Đêm Thứ Nhất

Cửu thiên bát hoang mười dặm hồng trường, Quý Triều Sinh lần đầu tiên đến tiên giới, đập vào mắt là một mảng màu đỏ chói mắt. Một tháng trước Tiên đế Đan Trạch của Vũ tộc thức tỉnh, Vũ tộc phấn khởi, tiếng chúc mừng chấn động mấy ngày, ngay cả Quý Triều Sinh ở yêu giới cũng bị quấy nhiễu không thể an bình.

Liên tiếp mấy ngày, truyền đến tin vui của Vũ tộc, công chúa Hạc Vũ xinh đẹp của Tiên giới cùng Tiên đế Đan Trạch kết duyên, mà Quý Thạch đang khóc suốt mướt cũng vừa tìm tới cửa.

”Hạc Vũ của ta, nàng nói chờ ta phi thăng thành tiên, sẽ cân nhắc cùng ta song tu, cùng nhau phổ bản nhạc trọn đời, nhưng hôm nay lại bị một Tiên đế hoành dao đoạt ái [1], và lại Tiên đế kia là một lão chim già hơn vạn tuổi, nàng nhất định là bị bức bách!”

[1] Hoành dao đoạt ái: dùng vũ lực, sức mạnh để cướp đoạt tình yêu.

Sau khi Quý Triều Sinh nghe hẳn khóc lóc kể lể lẫn qua lộn lại, rốt cục cũng không thể nhịn được nữa. Nàng với Quý Thạch đều là yêu quái cấp thấp nhất ở hạ giới, chỉ dựa vào bản thân hồ đồ của mình đấu tranh mà sống, bọn họ một trước một sau từ trong cùng một thủy vực hoá yêu, rất có tình nghĩa chị em như tay chân. Nhìn đến bộ dáng uất ức của Quý Thạch, nàng rất là tức giận: ”Quý Thạch! Người không có chút tác phong của yêu quái gì hết! Nếu người thích công chúa Hạc Vũ, cho dù người ta không nguyện ý, có đoạt cũng phải đoạt lấy, yêu tộc chúng ta chưa bao giờ thờ phụng Tiên giới điệu bộ hoa dưới trăng dối trá! Người không có tiền đồ, xem ta đoạt Hạc Vũ đến cho người!”

Vì vậy, nhân tiệc rượu mừng hôm nay, Quý Triều Sinh trà trộn vào Vũ tộc, vượt qua những bức hỉ khánh đồ rực, trà trộn vào tân phòng. Trên giường lúc này là cặp dẫu rể đang nằm hiện nguyên hình, một lông hoa một lông xám. Con lông hoa màu sắc rực rỡ, lông màu sáng óng ả xinh đẹp, con lông xám thì thua chị kém em hơn nhiều. Mê hương của Quý Triều Sinh chỉ đủ khiến hai bọn họ kiệt sức mà hóa thành nguyên hình nhưng không đến mức hôn mê, lúc này cả hai đều nhìn Quý Triều Sinh.

Quý Triều Sinh từ miệng Quý Thạch mà không dưới một lần nghe nói đến mỹ danh của công chúa Hạc Vũ, nhìn lại hai con chim trên giường, con màu xám trông xấu xí, sợ rằng đó là Tiên đế đã lớn tuổi, huống chi con chim xám kia từ khi Quý Triều Sinh vào cửa liền bắt đầu trợn trừng đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh về mặt cảm tức, lập tức trong lòng liền có tính toán, nàng nghĩ Quý Thạch nói cũng không sai, tám phần mười là lão Tiên đế già bất tử này thêm thường nhan sắc của Hạc Vũ, liền gây đánh uyên ương, lập tức liền xông lên giúp Quý Thạch trút giận, vặt sạch lông trên đầu con chim lông xám, sau đó mới hài lòng ôm lấy con chim lông hoa xinh đẹp ngoan ngoãn kia, nhanh như chớp bỏ chạy.

2. Chương 2: Đêm Thứ Hai

Thật ra Quý Triều Sinh là một yêu tinh không ra hồn, bản thể của mình là cái gì còn không biết, bản lãnh duy nhất cũng chỉ có thể từ trên người phát ra mùi hương đặc biệt, mùi hương này muốn làm cho các vị tiên gia hôn mê cũng không có vấn đề gì, nhưng mỗi lần sử dụng xong đều sức cùng lực kiệt. Lần này vì giúp Quý Thạch cướp dẫu mà tổn không ít sức lực, hiện tại ngay cả ôm một con chim lông hoa lớn cũng phải cố hết sức. Mà Tiên giới bị mình cướp mất cô dâu, mặc dù không dám tiết lộ ra nhưng vẫn phải một lượng lớn Vũ tộc đi truy kích và tiêu diệt mình. Nghĩ như vậy, cho nên Quý Triều Sinh chỉ dám tìm đại một cái yêu động nào đó mà ẩn thân.

Nàng buông con chim lông hoa lớn trong tay ra, chỉ có thể vừa vuốt vuốt lông giúp nàng vừa trấn an nói: "Hạc Vũ à, người đừng sợ, là Quý Thạch gọi ta tới cứu người, Quý Thạch cũng như là đệ đệ của ta vậy, nên ta phải gọi người một tiếng em dâu mới phải."

Em dâu nằm trong tay bình tĩnh mà híp mắt, trên mặt không có chút biểu tình đặc biệt nào. Quý Triều Sinh một phen quan sát nàng, giờ phút này mới cảm thấy nguyên hình của công chúa Hạc Vũ bình thường cũng rất cường tráng. Quý Triều Sinh đành phải cảm khái nói: "Em dâu à, thân thể người thật ra so với Quý Thạch còn cường tráng hơn một chút, ta thật không biết hấn cũng có khẩu vị như vậy, có điều cường tráng cũng tốt, rất có lợi cho việc sinh con dưỡng cái, sau này người nhớ phải sinh cho ta một con chim lông hoa nhỏ để ta ngắm nha."

Đáng tiếc Quý Triều Sinh bắt chuyện cách nào cũng không làm cho vị em dâu này hứng thú, nàng vẫn bình tĩnh như cũ mà rũ cái đuôi sắc sảo, tìm một nơi sạch sẽ ở trong động mà nằm xuống, giờ phút này thoạt nhìn có chút giống một con chim ngoan ngoãn đã lập gia đình.

Lúc này đã là hoàng hôn, Quý Triều Sinh có chút đói bụng bèn ra ngoài động đi kiếm thức ăn. Lúc quay trở về động, trong tay còn ôm thêm hai quả trứng chim cực lớn.

Con chim lông hoa lớn trợn to mắt nhìn Quý Triều Sinh, Quý Triều Sinh cười hì hì, động tác lại nhanh chóng đem hai quả trứng chim nhét xuống dưới móng con chim lông hoa: "Em dâu tốt, đây là trứng của chim Diên Vĩ, mẹ của hai người họ e là đã bị yêu thú ăn mất, ta chỉ kịp tới cứu được hai quả trứng này, dù sao người cũng không có việc gì làm, coi như luyện tập ấp trứng trước đi." Diên Vĩ đã được thuần hoá chỉ dùng để làm thú cưỡi, hai quả trứng này lập tức sẽ nở, Quý Triều Sinh rất đặc ý với vận may của mình lần này. Con chim lông hoa lớn vẫn tiếp tục bình tĩnh nằm trên hai quả trứng, ngay cả cánh cũng không buồn rung lên một cái, Quý Triều Sinh lại đối với mắt nhìn người của Quý Thạch mà khen không dứt miệng, tình cảm chan chứa mà sở lông của chim lông hoa: "Em dâu quả nhiên không giống với những người còn lại của Tiên giới, phẩm hạnh cao thượng, tâm địa thiện lương, kết hôn với cái lão chim già lông tạp Đan Trạch kia quả thật rất tui thân người!" Nói xong câu này, Hạc Vũ đang được Quý Triều Sinh vuốt ve lại không thể nhìn được mà run lên một cái, Quý Triều Sinh nghĩ, có lẽ bóng ma tâm lý của lão Tiên đế đối với Hạc Vũ quá lớn.

Tiên đế Đan Trạch là một lão chim già hơn vạn tuổi, ba ngàn năm trước tựa như một yêu ma, gặp thần sát thần gặp Phật giết Phật, khiến tam giới máu chảy thành sông, cuối cùng Đan Trạch dốc sức chiến đấu, tru

diệt được ma vật, nhưng cũng hao tổn sức lực quá độ, lâm vào ngủ say. Tâm giới đối với đoạn lịch sử này có đủ loại phiên bản truyền kỳ, nhưng cũng không khác nhau là mấy, trong tất cả các phiên bản, đều nói lão chim già này oai phong một cõi, dung nhan tuyệt đẹp, đứng giữa gió tanh mưa máu vẫn anh tuấn kiệt xuất, một đao chém đứt đầu của ma vật. Khó trách lúc này Hạc Vũ có chút kiêng kỵ với hắn.

”Đừng sợ, lời đồn đại hơn phân nửa là hữu danh vô thực, người nhìn lão chim già kia đi, màu lông u ám tạp nham, đôi mắt thì nhỏ như hạt đậu xanh, dáng người gầy yếu, sợ là lúc hoá thành hình người cũng là cái hình dạng thô tục, chờ mọi chuyện qua đi, ta sẽ mang người đi gặp Quý Thạch, tìm một nơi không ai tìm thấy mà ở.” Quý Triều Sinh an ủi vỗ đầu chim lông hoa, lại gần không được một mồi do hôm nay phát ra mùi hương đặc biệt, mê man chìm vào giấc ngủ.

3. Chương 3: Đêm Thứ Ba

Lúc Quý Triều Sinh tỉnh lại đã là nửa tháng sau, trong lúc mơ hồ chỉ thấy có cái gì đó lông xù cọ vào mặt mình, vừa mở mắt ra thì thấy đó là mỏ của hai con chim nhỏ mình đây lông tơ.

Quý Triều Sinh ôm hai con thú nhỏ vừa mới nở, ở trong động đi hết một vòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng sắc sảo của Hạc Vũ đâu. Mà đợi đến lúc nàng hỗn loạn ra khỏi động tìm được Quý Thạch, lại thấy hắn hé ra khuôn mặt như đang khóc tang.

”Triều Sinh, Tiên đế huỷ bỏ hôn ước với Hạc Vũ, lúc ta hôn hờ đi tìm Hạc Vũ thì một chút hoà nhã nàng cũng không cho ta, còn nói ta phá huỷ nhân duyên của nàng. Lần sau gặp lại ta sẽ không khách khí.”

Quý Triều Sinh còn đang lo lắng bởi vì mình mê man, Hạc Vũ ra khỏi động bị người Vũ tộc phát hiện bắt trở về, hiện tại lại nghe Quý Thạch nói lý do từ chối lần này cũng có chút mơ hồ: ”Chắc là Hạc Vũ có nỗi khổ khó nói nào đó. Để ta đến thượng giới hỏi nàng.”

Tuy nhiên lần này trở lại Tiên giới quả nhiên không dễ dàng, sau sự kiện cướp dâu, Vũ tộc canh phòng nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Quý Triều Sinh ẩn trong góc tối, trong ngực ôm hai con Diên Vĩ, nhưng không ngờ hai tiểu tử này không biết điều kêu lên một tiếng, thủ vệ vốn phải rời khỏi liên hướng nơi này đi tối, ngay lúc Quý Triều Sinh chuẩn bị phát ra mùi hương đặc biệt thì lại nghe thấy một giọng nam trầm thấp dễ nghe nói: ”Không có việc gì, là hai con chim sáo đậu ta nuôi.” Thủ vệ lên tiếng sau đó lui xuống, giọng nói dễ nghe liền nói với Quý Triều Sinh: ”Có thể đi ra.”

Quý Triều Sinh nghĩ là gặp người tốt liền từ trong bụi cỏ đi ra, vừa gỡ cọng cỏ dính trên đầu vừa nói lời cảm tạ: ”Cảm ơn người, huynh dài!” Tiếp theo nàng mới ngẩng đầu lên lại ngầy ngẩn cả người, chính xác mà nói là không thể động đây sững sờ ngay tại chỗ.

Người trước mắt mặc một bộ áo bào màu tím hoa mĩ, mái tóc đen thật dài trút xuống, giữa trán có một cái ấn màu vàng, lúc giơ tay nhắc chân đều rất phong lưu, thậm chí khuôn mặt không dùng từ phong hoa tuyệt đại để hình dung, là một người kinh vi thiên nhân[2]. Quý Triều Sinh biết rằng rất có thể người này là người đẹp nhất mà đời này nàng được thấy, lại cảm thấy có chút hoảng hốt, dường như hàng vạn hàng nghìn năm trước đã gặp qua dung nhan này rồi, nàng đứng trước dung nhan xinh đẹp này lại cảm thấy khó thở, chỉ cảm thấy nơi nào đó trong ngực mình đau đớn như bị đâm vào, trong lòng có một loại cảm xúc gì đó đang dần lớn lên. Nàng nhớ tới lời Quý Thạch nói, nếu nhìn một người mà lòng lại đau nhói thì đó chính là tình yêu. Người trước mắt khẽ cười với Quý Triều Sinh, nàng cảm thấy khoảnh khắc đó muốn vụn nát sắc, Quý Triều Sinh vượt lồng ngực đang vô cùng đau đớn, mơ hồ nghĩ người này chính mình cũng muốn bắt chấp tất cả mà đoạt lấy.

[2] Kinh vi thiên nhân: người phi thường, khiến người khác kinh ngạc.

Sau đó nàng nghe thấy tiếng của mình đang ấp úng nói: ”Ta gọi là Quý Triều Sinh, người tên là gì?”

Đối phương không trả lời nàng mà hỏi ngược lại: ”Người là yêu, vì sao bây giờ lại lên Tiên giới?”

Quý Triều Sinh có chút mất mát nhưng vẫn đáp: ”Ta lần này đến đây là để tìm gặp công chúa Hạc Vũ.”

Người nọ liền chỉ đường cho nàng: ”Công chúa Hạc Vũ mỗi ngày sẽ từ cây cầu này đi qua, người ở chỗ này chờ một lát.” Quý Triều Sinh đang muốn cùng hắn nói gì đó nhưng lại nhìn thấy xa giá của công chúa Hạc

Vũ xuất hiện phía đối diện, đang vỗ cánh nhẹ nhàng cưỡi mây đến. Nàng liền quay đầu lại nhìn hướng Hạc Vũ hô một tiếng: "Em dâu!"

Hạc Vũ quả nhiên quay trở lại, hướng về phía Quý Triều Sinh đi tới. Thật ra đây là lần đầu tiên Quý Triều Sinh nhìn thấy hình người của Hạc Vũ, không biết có phải là do có người áo tím như châu ngọc đứng phía trước hay không mà nàng cảm thấy Hạc Vũ cũng chẳng đẹp bao nhiêu, thậm chí còn có chút lạnh nhạt xa cách, nhất là đôi mắt nhỏ đang cố trừng lớn kia của nàng.

Nhưng đến lúc lại gần, Quý Triều Sinh rốt cục kinh ngạc mà hô lớn: "Em dâu! Trên đầu người vì sao bị trụi một mảng! Chẳng lẽ lão chim già kia tìm người ngược đãi người!" Sau đó dường như nhớ tới cái gì, mò vào trong vạt áo lấy ra hai con chim Diên Vĩ nhỏ mình đầy lông mềm cưỡi nói với Hạc Vũ: "Đúng rồi, em dâu nhìn xem, hai con vật nhỏ mà người ấp nay đã lớn như vậy rồi. Quý Thạch cũng rất nhớ người, ta đến đưa người đi."

Hạc Vũ nghe câu này sắc mặt liền thay đổi, giọng điệu cực kỳ giận dữ nói: "Quý Triều Sinh, ta làm thế nào cùng loài Diên Vĩ cấp thấp này có liên quan với nhau, nhưng hôm nay người đã tự đưa mình tới cửa ta sẽ để người chết thoải mái!" Nói xong liền vung kiếm hướng Quý Triều Sinh đâm tới, không chút quan tâm tới hai con thú nhỏ trên người Quý Triều Sinh, mỗi chiêu đều muốn lấy mạng.

Quý Triều Sinh vừa bảo vệ hai con thú nhỏ vừa né tránh đến chật vật, trong lúc khẩn trương cũng quên mất kỹ năng duy nhất của mình, chỉ ngờ ngác mà ngã nhào trên mặt đất nhìn tư thế đâm tới hung ác của Hạc Vũ.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Quý Triều Sinh chỉ thấy y phục màu tím xẹt qua trước mắt chắn trước kiếm của Hạc Vũ, mà hai con Diên Vĩ nhỏ trên người Quý Triều Sinh lại hưng phấn vỗ cánh bay đến bên người người áo tím, thân mật dùng đầu cọ lên mặt đối phương. Sau đó Quý Triều Sinh nghe thấy giọng nói có chút kinh hoàng của Hạc Vũ, nàng nói: "Hạc Vũ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, xin Tiên đế Đan Trạch khai ân."

Tiên đế Đan Trạch?!

Quý Triều Sinh chỉ cảm thấy trong đầu nổ "ầm" một tiếng.

[HLC: mọi người đã nhận ra ai là người bị QTS bắt đi trong đêm tân hôn chưa?]

4. Chương 4: Đêm Thứ Tư

Hạc Vũ đang cùng Tiên đế Đan Trạch nói điều gì đó, trong lòng Quý Triều Sinh lại rất rối loạn. Nàng vẫn không thể hiểu được một con chim lông xám làm sao có thể biến thành một người chói mắt như vậy, cho đến khi Đan Trạch xử lý xong Hạc Vũ đến đỡ nàng, nàng vẫn còn đang trong trạng thái đần độn: "Người không phải là một con chim vạn tuổi sao?"

Đan Trạch cũng nở nụ cười: "Quý Triều Sinh, cũng chỉ có mình người gốc như vậy, trong Vũ tộc, khi hoá thành nguyên thân thì luôn là giống đực có màu sắc xinh đẹp còn giống cái chỉ có một màu lông."

Quý Triều Sinh hoảng sợ há to miệng: "Người, người nói, người ngày đó ta cướp, là người?" Đan Trạch áo tím mỉm cười nhìn nàng, nàng lại càng căm: "Thảo nào, thảo nào gần đây có nhiều tiên nữ, bởi vì nói Tiên đế tranh giành tình nhân mà bị giáng xuống Tiên giới."

Sau đó nàng mới ý thức được trước đây nàng nhiều lần mạo phạm Tiên đế, đành phải kiên trì giải thích nói: "Tiểu yêu có mắt như mù, xin Tiên đế chớ lưu tâm tới những lần thất lễ với người!"

Đan Trạch cũng không để ý cho lắm, chỉ nâng cằm suy nghĩ: "Như vậy đi, người dẫn ta đi yêu giới tuần tra một lần để xin lỗi được không? Ta mới vừa tỉnh dậy, những chuyện ngàn năm qua cũng không biết rõ, cho nên rất tò mò với yêu giới bây giờ."

Quý Triều Sinh hơi khó xử, một nhân vật lớn như vậy rất dễ gây chú ý, sợ khi đến yêu giới sẽ xảy ra sự cố, mà Tiên đế Đan Trạch dường như cũng lo lắng chuyện này nên hí dỗi mắt đẹp nói: "Không bằng ta biến trở về nguyên hình, như vậy được chứ?" Vừa mới dứt lời, Quý Triều Sinh liền thấy trước mắt sương khói

lượn lờ. Sau đó nhìn lại thì thấy một con chim lông hoa lớn màu sắc diễm lệ từ trong hoa phục màu tím chui ra nhìn về phía Quý Triều Sinh.

Cuối cùng Quý Triều Sinh đành phải ôm Tiên đế Đan Trạch trở về yêu giới.

Dọc đường trở về cũng không mấy yên ổn, Quý Triều Sinh vừa mới đi đến yêu động của mình thì đã bị Quý Thạch túm lại: "Triều Sinh, ngươi có gặp Hạc Vũ không? Nàng có bị lão tiên già kia khống chế không?"

Quý Triều Sinh có chút xấu hổ, cũng may Tiên đế nằm trong khuỷu tay đối với danh xưng "lão tiên già" này rất hờ hững, chỉ tiếp tục lười biếng nằm trong cánh tay Quý Triều Sinh. Nàng không đành lòng nói cho Quý Thạch biết thái độ thật sự của Hạc Vũ, chỉ có thể nói qua loa là mình vẫn chưa gặp được Hạc Vũ.

Quý Thạch nghe xong quả nhiên có hơi mất mát, nhưng khi nhìn thấy con chim lông hoa trong tay Quý Triều Sinh lại có một chút sức sống: "Con gà rừng ngươi ôm quả thật rất được, vừa nhìn đã biết thịt mềm da mỏng, tối hôm qua ta vừa mới đến chỗ của hầu yêu xin vài bình rượu đào, hay là đêm nay hai ta cùng nhau ăn thịt gà uống rượu? Vừa đúng lúc một say giải ngàn sầu!"

Tiên đế nằm trong lòng vẫn đang bình thản giống như mình là một con gà rừng hàng thật giá thật. Quý Triều Sinh bỏ qua nỗi sợ hãi trên lưng, chỉ phải nói lung tung: "Gần đây ta đột nhiên hiểu thấu đạo yêu đạo, chỉ có ăn chay mới có thể tu đắc chính quả, con gà rừng này ở trên núi hồ ly bên cạnh, nàng đi xa nhà, nghỉ ngơi ở chỗ của ta mấy ngày mà thôi."

Vì vậy liền một mình uống rượu, vừa uống một ngụm, Quý Thạch liền say, ôm vò rượu không chừa ầm lên: "Triều Sinh, ngươi đã gặp qua lão tiên già của Vũ tộc kia chưa? Nghe nói lão chim già này bề ngoài không tồi, ngày thành thân bị hái hoa tặc vô cớ cướp sắc, bởi vậy lúc trở về mới tức giận huỷ hôn, ngậm miệng không nhắc đến ngày thành thân đó nữa, bây giờ toàn bộ tam giới đều loan truyền xôn xao, xem coi còn có tiên nữ nào nguyện ý gả cho hắn nữa không." Quý Triều Sinh càng nghe càng thấy không ổn, đang muốn giải thích, đã thấy Quý Thạch ngã qua một bên ngủ mất.

Mà Đan Trạch đang nằm trong một góc cuối cùng cũng run lông mao, lắc mình biến trở về thành Tiên đế phong tư yếu điệu. Hắn một chút cũng không có tư thế của một vị tiên giả bề trên, cười rất hào phóng với Quý Triều Sinh. Đáng tiếc nụ cười này lại khiến cho Quý Triều Sinh lông tóc dựng đứng.

"Aiz, khó trách mấy ngày nay trước cửa nhà bản toạ không có tiên nữ đến để cầu thân, thì ra là vì tin vịt này." Hắn vuốt ve mái tóc đen dài, bộ dạng ung dung, sau đó Tiên đế đem dung mạo tuyệt đẹp nhìn về phía Quý Triều Sinh: "Hiên tại thanh danh của ta đã mất, cả tam giới đều biết, xem ra giải thích cũng vô dụng."

Sau đó Tiên đế híp mắt: "Quý Triều Sinh, xem ra ngươi phải chịu trách nhiệm với ta đó nha."

5. Chương 5: Đêm Thứ Năm

Quý Triều Sinh cứ như vậy ù ù cạc cạc bị Tiên đế bắt chịu trách nhiệm, Đan Trạch cũng phớt lờ mà bắt đầu ở trong động yêu của nàng, còn rất có hứng thú chuẩn bị ở lâu dài, Quý Triều Sinh đành phải đem động yêu bố trí lại một phen, mà lúc này, Tiên đế dung mạo khuynh thành đang nằm nghiêng một bên trên ghế đá, mỉm cười nhìn nàng...

Nói không động tâm là giả, mỗi khi cùng Đan Trạch chung một chỗ, trong lòng Quý Triều Sinh có một cảm giác rất kỳ lạ, sau khi đau đớn tê tâm liệt phế đi qua, liền trở thành dục vọng muốn chiếm giữ và thôn tính, có một giọng nói ở trong lòng nói với nàng: "Đó là của ta! Đó là của ta! Tất cả đều là của ta!" Quý Triều Sinh cảm thấy cảm giác này có chút quỷ dị không thể nói thành lời, nhưng nghĩ có lẽ đó là tình yêu, nên cũng không để trong lòng.

Trước tiên là lo lắng Tiên đế Đan Trạch phong lưu thành tánh, dường như cũng không hẳn là vậy, nàng dẫn Đan Trạch đi thăm viếng không ít thủy vực ở Yêu giới, gặp không ít thủy yêu xinh đẹp phong tình vạn chủng, Đan Trạch ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn một cái, ánh mắt mỉm cười nhìn chằm chằm vào nàng, mà trong đáy mắt giống như có một chút gì đó phức tạp thâm trầm.

"Ta muốn đi xem nơi sinh ra Quý Triều Sinh." Hắn cứ luôn dùng ánh mắt ẩn tình nhìn Quý Triều Sinh. Hắn nói hắn muốn xem nơi đã sinh ra Quý Triều Sinh, đi tìm hiểu tất cả của Quý Triều Sinh, nhưng yêu cầu này

cũng khiến Quý Triều Sinh khó xử. Nàng và Quý Thạch giống nhau, vốn là trong lúc vô ý mà hoá yêu, chỉ mơ hồ nhớ rõ quang cảnh xung quanh lúc đó, sau đó dựa vào bản năng mà bắt đầu con đường tu hành, thậm chí còn không biết bản thể của chính mình, đã nhiều ngày qua đi ghé thăm không ít các thủy vực, chính là hy vọng có thể may mắn nhớ lại nơi năm đó mình hoá yêu.

Đã nhiều ngày đêm trôi qua, Quý Triều Sinh dường như cảm thấy ý nghĩ điên cuồng muốn chiếm giữ lấy Tiên đế trong lòng mình càng ngày càng bức thiết, nàng nghĩ, không ngờ lại có tư tưởng xấu xa với Tiên đế như vậy, mình quả thật không phải là một yêu tinh tốt.

Ngày ngày sớm chiều cứ trôi qua như thế, nàng dẫn Tiên đế đi ngắm hoa nở trên núi La Hạ của Yêu giới, mang Tiên đế đi uống nước suối có vị chua ngọt trước khi chảy ra sông, đi hái yêu quả nhiều màu sắc, mang theo hai tiểu Diên Vĩ của bọn họ, nàng cảm thấy mỗi ngày đều hạnh phúc mãn nguyện, Đan Trạch vẫn dùng ánh mắt tràn ngập tình yêu nhìn nàng.

Nhưng một ngày nọ gặp sương mù, Quý Triều Sinh dẫn Đan Trạch đi, nhưng bị lạc đường, bọn họ đến gần một khu đầm lầy, xung quanh chướng khí mây mù dày đặc, nước trong đầm có màu xanh như bị bệnh, ven đầm là các hòn đá kỳ quái lờm chờm, trong đầm nước bắn như vậy, lại có những con cá đầy răng nhọn đang bơi lội, một thứ duy nhất có màu sắc, đó chính là đoá hoa sen giữa đầm, lúc này nụ hoa vừa hé, màu hồng xinh đẹp lộ ngời, mỗi một cánh hoa đều rất đẹp, mặt dù nơi đây không có không khí lưu động, nhưng cũng có thể mơ hồ ngửi được hương thơm mị hoặc lòng người từ nụ hoa truyền đến.

Quý Triều Sinh sợ hãi, nàng thấy Đan Trạch đang nhìn đoá hoa sen trong đầm và xung quanh đầm lầy, lần đầu tiên nhũn mày bộc lộ biểu tình, chắc là hấn ghét nơi này. Suy nghĩ này làm lòng Quý Triều Sinh phát lạnh, đối với nơi này, nàng có cảm giác quen thuộc như trở về nhà, nàng biết, đầm lầy này, e chính là nơi nàng hoá yêu, mà bản thể của nàng, có thể là thứ gì đó trong đầm lầy này, thậm chí là nước bùn.

Môi nàng khẽ run rẩy, nhưng vẫn nói ra: "Ta, ta sợ đây chính là nơi ta hoá yêu. Rất quen thuộc, cảm giác này quá quen thuộc."

Sau đó chờ đợi ánh mắt khinh bỉ của Đan Trạch nhưng lại không thấy, ánh sáng rực rỡ quanh người Tiên đế đã được thu lại sau biểu tình nhũn mày vừa rồi, chỉ trấn an sơ đầu Quý Triều Sinh: "Nơi này cũng không sai nha, chứng tỏ người cũng là một yêu tinh có sức sống mãnh liệt."

Quý Triều Sinh đỏ mặt: "Ta nghĩ, ta nghĩ Quý Thạch hẳn là từ tảng đá hoá hình, ta sợ ta cũng là tảng đá." Sau đó trong lòng nàng nói thêm một câu, so với má con cá kỳ quái kia vẫn tốt hơn.

Đan Trạch giống như không để ý tới lời của nàng nói, vẫn duy trì tư thái dịu dàng, vuốt ve tóc nàng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào đoá hoa sen trong đầm, Quý Triều Sinh dựa vào lòng hấn, chỉ nghe hấn lẩm bẩm: "Hoa mới làm đồng, chắc không bao lâu sau sẽ nở."

Quý Triều Sinh hơi buồn cười: "Người ở Tiên giới chưa từng xem hoa nở sao? Hoa ở Yêu giới nở chậm hơn, phỏng chừng phải hơn một tháng, chờ nó sắp nở, ta lại dẫn người tới xem."

6. Chương 6: Đêm Thứ Sáu

Nhưng Đan Trạch vẫn chưa kịp đợi đoá hoa kia nở, Vũ tộc đã phái chim đưa tin tới, hấn liền cáo từ với Quý Triều Sinh, cười nói phải trở về xử lý một việc. Quý Triều Sinh vẫn không đành lòng chia tay, nhưng chỉ có thể nhắc nhở: "Nhớ trở về xem hoa nở nha!"

Khoẻ miệng Đan Trạch kéo ra một độ cong đẹp mắt, nhưng không có nói lời hứa hẹn. Giờ chia tay sắp tới, gọi nói kia trong lòng Quý Triều Sinh lại vang lên muốn bầy tỏ dự vọng chiếm hữu của mình, nó không ngừng dồn dập vang lên trong lòng Quý Triều Sinh: "Ăn hấn! Ăn hấn! Đừng cho hấn trở về! Hiện tại ăn hấn ngay! Hấn là của ta! Là của ta!"

Quý Triều Sinh hoảng hốt, nàng dè tay lên ngực mình, giọng nói kia mới dần dần lắng xuống.

Nhưng qua nửa tháng, lại vẫn không thấy Đan Trạch trở về, bức thư tín đưa đi cũng như đá chìm đáy biển, Quý Triều Sinh nghĩ định chuẩn em lên Tiên giới, lại phát hiện Vũ tộc như đang chuẩn bị nghênh đón đại nạn canh phòng cẩn mật.

Nàng càng lo lắng, không biết cái người đẹp mắt kia, con chim lông hoa thích chải lông vào mỗi buổi sáng sớm, có mạnh khoẻ không.

Suốt một tháng sau, Đan Trạch vẫn không lộ diện, nhưng Hạc Vũ lại xuất hiện.

"Ta muốn cùng người nói chuyện, Quý Triều Sinh." Giọng nói ả ta lạnh nhạt, biểu tình khinh bỉ.

Quý Triều Sinh cũng không thích ả ta, nhưng lại muốn biết tin tức của Đan Trạch, nàng lo lắng nói: "Người có thể nói cho ta biết Tiên đế của các người thế nào không? Gần đây Vũ tộc xảy ra chuyện gì sao?"

Hạc Vũ hừ lạnh một tiếng: "Người cho là các người thật sự trở thành một đôi tình lữ bình thường à. Người cho là Tiên đế có thể thích một yêu tinh như người sao? Nực cười. Hôm nay ta đến là để nói cho người biết chân tướng, để người chết cũng phải rõ ràng." ả ta không nhìn biểu tình của nàng, chỉ tiếp tục nói: "Quý Triều Sinh, người có biết ba ngàn năm trước Tiên đế đã tiêu diệt ma vật gì không? Bản thể của ma vật kia là một hoa sen ma, Thất Dạ Liên, một khi hoa nở, thì nở bảy đêm, sau bảy đêm đó, liền từ yêu hoá thành ma, sau đó chém giết bảy ngày bảy đêm khiến máu chảy thành sông để nuôi dưỡng ma khí của mình, nếu giết hết bảy ngày bảy đêm, chính tiên đế xả thân muốn cùng nàng ta đồng quy vu tận [3], e là cũng cũng không thể, ba ngàn năm trước, Tiên đế liều chết ở đêm thứ sáu mới tru diệt được nàng ta."

[3] Đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết.

Quý Triều Sinh sợ hãi: "Chẳng lẽ Thất Dạ Liên này muốn xuất thế? Nhưng việc này cùng tình cảm của hai chúng ta có quan hệ gì đâu."

Hạc Vũ cười nói: "Đương nhiên là có qua hệ. Ma vật này, người không biết nàng ta có bao nhiêu hung ác, trước khi chết dám nuốt mất bảy phần hồn phách của Tiên đế, mấy ngàn năm trước, không ngờ lại khiến ma vật này giữ lại một phần hồn phách bảo vệ tâm mạch, chắc người không biết, không có phần hồn phách này, Tiên đế không được lâu, huống chi giờ phút này ma vật vừa muốn xuất thế, việc đầu tiên chính là đem phần hồn phách còn lại nuốt sạch sẽ."

Sau đó Hạc Vũ dừng lại một chút: "Dựa vào sự dẫn dắt của hồn phách, ma vật kia vừa chuyển thế nhìn thấy Tiên đế, sẽ bị lôi kéo, muốn ăn phần hồn phách còn lại, a, ngoài ra lồng ngực sẽ bị đau đớn, chắc là nhớ đến một kiếm kết thúc khi Tiên đế tru diệt nàng ta."

Lúc này sắc mặt Quý Triều Sinh trắng bệch: "Ta không muốn nghe."

Hạc Vũ cũng không buông tha nàng: "Quý Triều Sinh, người sợ cái gì? Đúng vậy, người chính là ma vật đó, đáng tiếc chung quy Tiên đế thông minh hơn người, thà rằng hy sinh bản thân làm bạn với ma vật như người, biết được bản thể của người nơi nào, sẽ mang chúng ta đến đó tru diệt."

Trong lòng Quý Triều Sinh đau từng trận, cảm giác đau đớn này, so với thời điểm ngày đó gặp Đan Trạch càng khiến nàng đau như đứt từng khúc ruột, thì ra ánh mắt dịu dàng và nụ cười đó, cũng không phải là dành cho nàng, thì ra hẳn chỉ muốn theo nàng để biết bản thể của nàng ở đâu, sau đó đến tiêu diệt nàng, cũng giống như ba ngàn năm trước, oai phong một cõi, dung nhan tuyệt đẹp, đứng giữa gió tanh mưa máu vẫn anh tuấn kiệt xuất, một kiếm chém đứt đầu của ma vật sao.

Hạc Vũ đi lúc nào Quý Triều Sinh cũng không biết, nàng hơi mê man, chỉ mơ hồ nghe được một câu trước khi Hạc Vũ rời đi: "Cả tháng này Tiên đế tiêu hao pháp lực quá lớn, đã bày trận Hàng ma bên cạnh bản thể kia, chờ khi ma liên kia nở, ma lực sẽ tự động quay trở về phá vỡ thân thể người, đó cũng là lúc người bị diệt, đến lúc đó Vũ tộc chúng ta, sẽ chờ ở trước trận, nhất định phải bắt người lần này nhả hồn phách của Tiên đế ra, hồn phi phách tán!"

7. Chương 7: Đêm Thứ Bảy

Quý Triều Sinh một mình đi đến đầm lầy kia, quả thật đoá hoa sen kia đã nở được phân nửa, mỹ lệ đến loá mắt, đẹp đến dị thường, làm cho cả đầm lầy đắm chìm trong mùi hương vừa thanh lệ vừa nồng nặc, cũng chính lúc này, Quý Triều Sinh mới muộn màng phát hiện, mùi hương này với mùi hương kỳ lạ mà nàng có thể phát ra, có chút giống nhau.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ mới phát hiện ra, thì có ý nghĩa gì nữa?

Dựa theo lời Hạc Vũ nói, nàng đối với Đan Trạch cũng không phải là động tình, mà chính là bản năng khát khao muốn báo thù và giết chóc của ma vật, mà Tiên đế Đan Trạch, hẳn hiển nhiên là Tiên đế danh chấn thiên hạ, cũng chưa từng có cảm tình với một yêu vật hạ cấp không rõ lai lịch.

Quý Triều Sinh nhìn trận Hàng ma sáng lơ mờ trên không, lạnh lùng nở nụ cười, nàng muốn nói, Hạc Vũ người là kẻ tự cho mình là đúng, người cho rằng điều người nói chính là sự thật sao? Vậy thì ta sẽ nói cho người biết, người sai lầm rồi, từ đầu đến cuối người hoàn toàn sai lầm rồi!

Quý Triều Sinh hít vào một hơi mùi hương ngọt ngào lần cuối, sau đó nàng đi vào trận Hàng ma.

Nàng muốn nói, nàng hoàn toàn không phải vì dục vọng giết chóc và cắn nuốt nguyên thủy mà tiếp cận Đan Trạch, nàng muốn nói, các người không có tư cách đến bình phẩm tình cảm của ta, bởi vì các người không biết, Đan Trạch cũng có biểu tình thiên chân khả ái[4] như đứa nhỏ, chu miệng đòi hôn, vào ngày mưa hoá thành nguyên hình rồi lao vào màn mưa nhảy múa, Quý Triều Sinh biết, trong trí nhớ của Quý Triều Sinh, ăn Đan Trạch không thể hoá ma, có thể vô địch thiên hạ, có thể trả thù hồn phách của Tiên đế, mà chỉ đơn thuần là Đan Trạch.

[4] Thiên chân khả ái: hồn nhiên đáng yêu.

Khi nàng vừa bước vào trận Hàng ma liền bắt đầu khởi động, hình như trận này đã bị bỏ phế lâu rồi, nhưng vẫn khiến Quý Triều Sinh đau như bị một vũ khí sắc bén đâm vào, nàng nhìn đoá Thất Dạ Liên – bản thể của mình, dường như đang xói mòn cùng với sinh mệnh của mình, từ nửa nở trở về dạng khép kín. Nàng nhắm hai mắt lại. Dường như trong ảo giác, nàng nghe thấy xa xa truyền đến tiếng hét tê tâm liệt phế[5] của Đan Trạch.

[5] Tê tâm liệt phế: cõi lòng tan nát.

Nàng nghĩ, đây là giấc mộng đẹp nhất từ trước đến nay của nàng.

8. Chương 8: Đêm Thứ Tám

Lời đồn một ngàn năm trước ma vật chưa xuất thế đã tự nguyện đền tội, hồn phách của Tiên đế Đan Trạch từng bị nàng nuốt đã tự động trở về với Tiên đế, vốn là một sự kiện tốt, nhưng có người lại nói, Tiên đế chứng kiến cảnh ma vật đền tội đồng thời thấy cảm động và nhớ về ba ngàn năm trước ma vật bị Vũ tộc tru diệt, bởi vậy mặc dù hồn phách đã trở về, nhưng vẫn hoá thành nguyên hình, ở bên trên trận Hàng ma lượn vòng gào thét mấy tháng để tể vong linh. Trong mấy tháng này, lần đầu tiên tất cả mọi người thấy Tiên đế mở rộng hai cánh, thân hình che lấp cả mặt trời, diễm lệ và thể lương khiến mọi người không thể nào quên.

”Sau đó thì thế nào? Tiên đế đi đâu?” Trong một tử điểm ở yêu giới, một nữ yêu quái xinh đẹp tò mò hỏi người kể chuyện.

”Sau đó, sau đó Tiên đế thấy là đã hoàn thành nhiệm vụ cứu vớt tam giới, thì sinh sống tại Vũ tộc thôi chứ sao! Đương nhiên không phải tiểu yêu hạ đẳng ở yêu giới như chúng ta có thể nhìn trộm được!”

Nữ yêu quái hơi thất vọng a một tiếng, sau đó mới trả tiền rượu rồi xoay người rời đi. Lúc nàng rời khỏi, mọi người trong tử điểm lại ngửi thấy một mùi hương phảng phất, khiến cho người ta say mê.

Nữ yêu quái ăn no cơm, không có việc gì làm, mới nghĩ đi đến chốn cũ dạo chơi một phen.

Nơi hàng ma một ngàn năm trước, bây giờ cũng ít có người hỏi thăm, vẫn là khu đầm lầy này, vẫn bản như vậy, đoá hoa sen trong đầm lầy vẫn không chết, nhưng so với ngàn năm trước thì nhỏ hơn rất nhiều, nụ hoa cũng cực kỳ nhỏ, màu sắc cũng không còn diễm lệ như trước.

Mà khi nhìn kỹ lại, trong vũng bùn của đầm lầy, có một vật bé nhỏ đang nằm, cả người bị nước bùn lầy dính, chỉ có thể nhìn thấy một cục đen thui, không nhận ra là cái gì.

[HLC: chắc, hình tượng của anh chim già mất sạch rồi =)]

Nữ yêu quái nghĩ, chắc là con chim nào đó bay lạc vào đầm lầy, vì thế bèn đứng dậy tóm con vật bé nhỏ đó ra. Nào ngờ con vật bé nhỏ này người đầy vết bẩn, lại mở ra một đôi mắt sáng ngời. Nữ yêu quái nhìn thấy ánh mắt kia, sợ tới mức tay run lên, bỏ lại vật nhỏ kia chạy mất.

”Quý Triều Sinh! Nàng trở lại đây cho ta!” Vật nhỏ phía sau nhìn như biến thành hình người, vừa hét lên vừa đuổi theo, ”Trước kia nàng bị Hạc Vũ chia rẽ lừa gạt, vào trận Hàng ma, thấy bản thể của nàng chưa chết, ta liền biết nàng còn sống, ta bèn ở trong vũng nước bùn này đợi nàng ngàn năm! Bây giờ nàng xuất hiện, lại bỏ chạy! Sao nàng không chịu nghe ta giải thích!”

Nghe đến tên Quý Triều Sinh thì nữ yêu quái chạy không nổi nữa. Vũ tộc thích sạch sẽ, nhất là vị tiên giả địa vị tối cao, yêu cầu sạch sẽ càng cao, hẳn lại nằm trong vũng bùn cạnh giữ bản thể của mình một ngàn năm.

”Lúc đầu ta tiếp cận nàng quả thật ta định tru diệt nàng, đến cuối cùng ta đã sớm không còn muốn tru diệt nàng nữa, chỉ cần loại bỏ ma tính trong nàng, nàng sẽ trở thành yêu quái bình thường, trận Hàng ma này được để lại khi tru diệt nàng ba ngàn năm trước, nàng không phát hiện trận pháp này đã lâu không dùng sao? Làm sao có thể là ta vẽ ra trong vòng một tháng chứ? Một tháng kia ta vội vàng tìm một pháp thuật cổ để loại trừ ma tính của nàng, nàng lại hiểu sai, đi vào trận Hàng ma.”

Quý Triều Sinh xoay người, người trước mắt một thân áo tím dính đầy bùn, toả ra một mùi lạ, nàng theo bản năng bịt mũi: ”Là ta, ta giận quá mà hồ đồ! Huống chi ta cũng không chết đấy thôi! Chỉ ngủ một ngàn năm! Bây giờ ma tính cũng đã bị trừ bỏ, hồn phách cũng đã trở về! Hai chúng ta không ai nợ ai!”

Người nợ đứng đối diện lại không đồng ý: ”Nàng không nhớ nàng còn phải chịu trách nhiệm với ta hay sao?”

Quý Triều Sinh nhìn mặt hắn, bên dưới những vết bùn, còn có thể nhìn thấy khuôn mặt như hoa đào và dấu ấn màu vàng của hắn, Tiên đế Đan Trạch cho dù nằm trong vũng bùn ngàn năm, nhìn khuôn mặt ưa nhìn kia, cũng không bị giảm bớt một chút nào, trong lòng Quý Triều Sinh đau xót, dường như lại nghe thấy tiếng lòng kia.

”Hắn là của ta! Là của ta!”

Nàng nhớ Quý Thạch đã từng nói qua, đây chắc là tình yêu.

Trong khoảnh khắc đó, nàng nghe thấy tiếng nổ rộ trong nháy mắt của đoá Thất Dạ Liên trong đầm lầy phía sau, mùi hương trong không khí, không còn lẫn mùi của ma tính, mà đó là mùi hương cực kỳ ngọt ngào.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-da-lien>